

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyně **R. U.**, narozené, bytem, zastoupené Mgr. Ladislavem Veselým, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Palackého nám. 19, 665 01 Rosice, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně v žalobě uvedla, že MÚ Ivančice, odbor regionálního rozvoje (dále jen „stavební úřad“) jako prvoinstanční správní orgán, vydal dne 2.4.2010 pod č.j.:, rozhodnutí, kterým uložil žalobkyni pokutu ve výši,- Kč za protiprávní jednání charakteru přestupku proti stavebnímu řádu podle ust. § 178 odst. 1 písm. l) stavebního zákona, kterého se žalobkyně dopustila tím, že od 7.1.2010 do 25.3.2010 užívala část stavby „Novostavba obytného domu vč. přípojky na veřejný vodovod, nepropustné jímky na vyvážení a elektroinstalace“ na pozemku p.č. st. k.ú. č. or., k bydlení bez kolaudačního rozhodnutí. Předmětným rozhodnutím byla dle ust. § 79 odst. 1

zák. č. 200/1990 Sb. žalobkyni uložena rovněž povinnost nahradit náklady řízení částkou ve výši,- Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně v zákonné lhůtě odvolání, o kterém rozhodl odvolací správní orgán, tj. žalovaný 9.6.2010 tak, že rozhodnutí částečně změnil dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) tak:

že ust. § 74 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb., se nahrazuje ust. § 77 zák.č. 200/1990 Sb., a ve zbytku se odvolání zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu, o které rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 14.11.2011, č.j. 57 A 65/2010-38 tak, že se napadené rozhodnutí zrušuje pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Následně žalovaný vydal dne 15.3.2012 nové rozhodnutí č.j.:, sp. zn.: Proti tomuto rozhodnutí žalobce podává žalobu.

Pokud jde o rozhodnutí z 15.3.2012, uvedeno ve výrokové části, že napadené rozhodnutí stavebního úřadu č.j., ze dne 2.4.2010 se dle ust. § 90 odst. 1 správního řádu mění v části tak, že se následující text,

1) uvedený na první straně, v odstavci prvním, výrokové části napadeného rozhodnutí ve znění: „*stavební úřad Městského úřadu v Ivančicích, jako stavební úřad příslušný podle § 13 odst. 1 písm. f) zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), rozhodl dle ust. § 67 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, v souladu s ust. § 74 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, po provedeném ústním jednání a zhodnocení důkazů ve věci přestupku podle ust. § 178 odst. 1 stavebního zákona takto*“:

nahrazuje textem ve znění:

text se mění pouze v uvedení ust. § 77 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (namísto nesprávně uvedeného § 74 odst. 1 uvedeného zákona).

Ve zbytku se napadené rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 2.4.2010 dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzuje a odvolání R. U. se zamítá.

Žalobce v souladu s ust. § 71 odst. 1 písm. d) v žalobě uvádí:

- 1) výrok rozhodnutí je jeho nejdůležitější částí, neboť jen tento nabývá právní moci a stává se vykonatelným, když se jím autoritativně rozhoduje o právech či povinnostech účastníka řízení. Dle přesvědčení žalobce je odvolacím orgánem zvolena konstrukce výroku jeho rozhodnutí neurčitá a neodpovídá požadavkům na preciznost této části správního rozhodnutí.
- 2) Jak již bylo uvedeno, každé rozhodnutí musí obsahovat výrokovou část, kde se v souladu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a označení účastníků. V případě, kdy se rozhodnutí týká uložení pokuty za správní delikt, je

účastník řízení přesvědčen, že by měl být skutek, ve kterém je správní delikt spatřován, ve výrokové části popsán tak, aby nebylo možné ho zaměnit s jiným skutkem, tedy měl by být popsán jasně a úplně, což v daném případě nebylo učiněno, když stavební úřad neuvedl, co konkrétně účastník řízení porušil (skutkově), resp. toto neuvedl dostatečně, a dále rovněž, když stavební úřad dovodil, že by se mělo v tomto případě jednat o trvalý správní delikt, nesprávně vymezil, v jakém časovém období mělo dojít k jeho páčání, resp. udržování protiprávního stavu. K podpoře výše uvedeného stanoviska žalobce uvedl, že ke stejnému názoru dospěl i rozšířený senát NSS ve svém usnesení ze dne 15.1.2008, č.j.: 2 As 34/2006-73, když uvedl: „*Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku, uvedení místa, času a způsobu spáchání, popř. i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.). Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci takové vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší*“.

Ve světle dříve uvedených námitek žalobce podpořený judikaturou NSS trvá na stanovisku, že popis skutku ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu je nedostačující a skutek tak není dostatečně individualizován, což je obecně v přímém rozporu s požadavky kladenými na správní trestání, **zejména zde také není řešena otázka zavinění, která je, jakožto subjektivní stránka, zcela zásadní.**

- 3) Pokud jde o část následující, tedy odůvodnění rozhodnutí (byť si je vědom ust. § 82 odst. 1 věty druhé správní řádu), tak i zde žalobkyně namítá, že odůvodnění rovněž nenaplnuje všechny požadavky, které na tuto část rozhodnutí klade ust. § 68 odst. 3 správního řádu, zejména zde nebyly dosti přesvědčivě vysvětleny důvody, které stavební úřad vedly k předmětnému rozhodnutí, a taktéž zde chybí přesvědčivé vypořádání se s návrhy, námitkami a vyjádřeními účastníka řízení.
- 4) Žalobkyně dále tvrdí, že v rámci správního řízení nebyla naplněna základní zásada správního řízení a **uvedená v ust. § 3 správního řádu.**
- 5) Pokud jde o rozsah dokazování, dle názoru žalobkyně, nebyly podklady pro rozhodnutí správního orgánu shromážděny v dostatečném rozsahu tak, aby správnímu orgánu umožnily správné a spravedlivé rozhodnutí ve věci a naplnění zásady materiální pravdy. Podle ust. § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán v této věci nařídil ústní jednání a v souladu s ust. § 36 odst. 1 správního řádu pak účastník navrhl doplnit dokazování v této věci výzvou stavebního úřadu, a to výzvou **stavebního úřadu dle ust. §§ 81 a 82 starého stavebního zákona, resp. spis stavebního úřadu ohledně stavebního povolení a kolaudačního řízení.**

Tomuto nebylo ze strany stavebního úřadu vyhověno a odvolací orgán k tomu uvedl, že tato námitka se týká opět **kolaudačního řízení, které bylo pravomocně ukončeno**, a že žalobce dostal několik odpovědí v této věci, jak ze strany orgánů soudních, tak správních s tím, že v této věci žádné řízení ve věci kolaudace neprobíhá.

Kromě toho, že tento postup považuje žalobkyně v rozporu s požadavky kladenými správním řádem na odůvodnění, jde taktéž o dosti zásadní porušení práv účastníka, neboť v těchto spisech byly skutečnosti důležité pro dokazování a ve svém důsledku samozřejmě i pro rozhodnutí samotné.

Samotné stanovisko stavebního úřadu, aniž by byl připojen spis stavebního úřadu, ze kterého by bylo patrné, proč byl návrh na kolaudaci zamítnut a jaké závažné nedostatky účastník neodstranil, je nedostačující. Došlo tak k porušení mimo jiné také ust. § 3 správního řádu.

Žalobce si je vědom, že stavební úřad v tomto řízení není povolán k tomu, aby napravil či zhojil nedostatky jiného řízení, byť řízení, které bylo vedeno stejným stavebním úřadem, ovšem žalobce se nemůže ztotožnit s názorem správního orgánu, že dokazování bylo provedeno v dostatečném rozsahu, když jeho důkazním návrhům nebylo bez dostatečného zdůvodnění vyhověno. Tímto spisem chtěl žalobce prokazovat, že z jeho strany bylo učiněno vše, co bylo možné po něm spravedlivě požadovat.

- 6) Stavební úřad a následně i odvolací správní orgán ve svých rozhodnutích **zmiňují porušení ust. § 178 odst. 1 písm. l) nového stavebního zák. č. 183/2006 Sb.**

Stavby postavené na základě stavebního povolení vydaného přede dnem nabytí účinnosti nového stavebního zákona podléhaly jiným právním a technickým normám, než stavby povolené podle nového stavebního zákona, a tudíž i podmínky pro kolaudaci staveb byly jiné. Z ust. § 190 odst. 5 nového stavebního zákona plyne, že právní předpisy a technické požadavky podle nového stavebního zákona se na kolaudaci stavby obytného domu žalobce nevztahují. *Dle přesvědčení žalobce tedy správní orgány pochybily, pokud posuzovaly jeho odpovědnost podle ust. nového stavebního zákona.*

- 7) Pokud jde o **označení místa spáchání přestupku**, i zde lze spatřovat jisté nedostatky. Stavební úřad ve svém rozhodnutí uvádí: „novostavba obytného domu na st. p.č.k.ú.“.

Novostavba obytného domu žalobkyně má však přiděleno i číslo popisné 94. Tuto skutečnost potvrdil i Okresní úřad Brno-venkov ve svém vyjádření k šetření pod č.j.: z 21.5.2001 a rovněž tato skutečnost plyne i z evidence obyvatel, neboť žalobkyně je spolu se svým manželem P.U. na adrese evidována k trvalému pobytu, kdy v této věci bylo i vyhověno žalobcem podané správní žalobě proti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu (řízení vedeno u KS Brno pod sp.zn. 30 Ca 309/2007).

- 8) Dle předmětných správních rozhodnutí měl žalobce **stíhaný přestupek spáchat v období od 7.1.2010 do 25.3.2010.**

K tomu je nutno uvést, že předmětnou novostavbu žalobkyně užívá od roku 2002 jak k trvalému bydlení, tak následně i k podnikání (JUDr. P. U.). Tyto skutečnosti byly stavebnímu úřadu oznámeny písemně dne 21.1.2002 a stavební úřad je vzal na vědomí. Dne 11.1.2005 byl stavební úřad opětovně seznámen se všemi relevantními skutečnostmi při místním šetření. Ve věci probíhala i přezkumná řízení, naposledy se jedná o rozhodnutí

ministra pro místní rozvoj č.j.j.: ze dne 22.10.2004. Dne 19.9.2001 žalobkyně předložila na stavební úřad projektovou dokumentaci skutečného provedení stavby. Dne 10.10.2003 byla na Městský úřad v Ivančicích podána projektová dokumentace s vyznačením části pro podnikání a části pro soukromé účely k podanému návrhu na změnu užívání stavby. Stavební úřad tedy nedošel k žádným novým zjištěním, relevantní informace má po dobu již 8-mi let a žalobkyně odmítá nést za tento stav odpovědnost.

Místní šetření ze dne 7.1.2010 a 25.3.2010 prováděl stavební úřad na pokyn žalovaného, jak plyne ze sdělení žalovaného ze dne 3.3.2010, který byl učiněn na opakovaný podnět stavebníků – žalobkyně a jejího manžela. Žalobkyně je tedy **přesvědčena, že se správní orgány řádně nevyrovnaly s jeho námitkami překážky věci rozhodnuté a prekluze.**

- 9) Obytný dům žalobkyně byl postaven v souladu se stavebním povolením ze dne 14.9.1994, změna stavby byla povolena rozhodnutím ze dne 7.8.1995. Ve stavebním povolení bylo uvedeno, že v případě využití některé části stavby k podnikatelským účelům, bude tato záležitost samostatně projednána, což znamená, že nelze tuto záležitost s kolaudačním řízením spojovat a směřovat. Dokumentaci skutečného provedení stavby stavebníci doložili 19.9.2001, tak jak bylo dohodnuto a poslední doklad, který pro kolaudaci vyžadovaly právní předpisy, byl ze strany stavebníků doložen 8.10.2001. Následné místní šetření spojené s ústním jednáním dne 11.12.2001 nezjistilo žádnou závadu bránící užívání stavby.

V rámci kolaudačního řízení stavební úřad zkoumá, zda je stavba provedena v souladu se stavebním povolením a projektovou dokumentací. Vybavení stavby je soukromý majetek, který není předmětem kolaudačního řízení a také není důvodem pro nevydání kolaudačního rozhodnutí na obytný dům. Obytný dům žalobkyně a jejího manžela byl od počátku projektován tak, aby mohl sloužit jak pro soukromé účely, tak i pro podnikání. Ze stanoviska č.j.j.: ze dne 24.4.2002 plyne, že změnu užívání stavby nelze povolit, pokud nebude vydáno kolaudační rozhodnutí na obytný dům. Nadřízený správní orgán respektoval skutečnost, že se jedná o podmínku ve stavebním povolení a rovněž o realizaci práva fyzické osoby. *Za této situace měl tedy stavební úřad postupovat v souladu s ust. §§ 81, 82 starého stavebního zákona a vyzvat stavebníka k odstranění nedostatků, což ovšem neučinil a dle přesvědčení žalobkyně nepostupoval v souladu s platnými právními předpisy a tento stav, který následně nastal, vychází z jeho pochybení, tudíž nelze přenášet odpovědnost na žalobkyni.*

- 10) V kolaudačním řízení stavební úřad měl postupovat v souladu s ust. §§ 81, 82 starého stavebního zákona. Celé návrhové kolaudační řízení ovládá koncentrační zásada. Pokud se objeví nějaké nedostatky či vady, měl by stavební úřad vyzvat k jejich odstranění a stanovit přiměřenou lhůtu. K žádné takové výzvě však do současné doby nedošlo. Pokud žádná taková výzva nebyla učiněna, lze dle přesvědčení žalobkyně dovodit, že stavební úřad žádné vady či nedostatky neshledal. Mělo by tedy logicky řízení dále pokračovat vydáním kolaudačního rozhodnutí.

Po dobu 8-ti let stavebníci podávali přes 50 podnětů a využívali nejrůznější instituty jak práva správního, tak i v rámci správního soudnictví. Shora popsaným nerespektováním starého stavebního zákona ze strany stavebního úřadu, tento fakticky bránil stavebníkům napravit případné nedostatky, tedy prokazatelně krátil stavebníky na jejich právech. Žalobkyně iniciovala jednání na Městském úřadě v Ivančicích, kde bylo žádáno, aby byl případ kolaudace přidělen jinému správnímu orgánu, což se nestalo. 26.11.2008 opět žalobkyně iniciovala kontrolu všech dokladů, které byly předloženy v rámci kolaudačního řízení, přičemž zde bylo konstatováno, že stavební úřad nemá doklady, které stavebníci doložili při zahájení kolaudačního řízení 17.5.2001. Tyto doklady byly přitom opakovaně předkládány v roce 2002 i 2004.

Žalobkyně tedy konstatuje, že skutečnost, že po několika letech trvání kolaudačního řízení nebylo vydáno kolaudační rozhodnutí, není možné klást k tíži účastníka, neboť ten veškeré své zákonné povinnosti splnil a pouze díky opakovaným procesním pochybením a nečinnostem stavebního úřadu k vydání kolaudačního rozhodnutí nedošlo, což potvrdil i nadřízený správní orgán ve svém stanovisku, neboť ohledně přezkumu č.j.: ze dne 20.2.2002 byla v činnosti stavebního úřadu shledána celá řada procesních i věcných pochybení, nezákonnost a nečinnost.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti, zejména na tu skutečnost, že žalobkyně v předmětné nemovitosti po léta fakticky bydlí, je zde i spolu se svou rodinou hlášena k trvalému pobytu, platí všechny příslušné poplatky, v dobré víře zde její manžel podniká, kdy jeho podnikání je v podstatě jediným zdrojem příjmů a zásah do této oblasti by měl existenční důsledky, přičemž zároveň plní i veškeré další své zákonné povinnosti jak vůči státu, tak vůči městu Ivančice, navrhovala, aby rozhodnutí vydané žalovaným dne 15.3.2012 bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Požadovala dále, aby soud zavázal žalovaného nahradit jí náklady řízení.

Žalobu pak žalobkyně ještě doplnila, když poukazovala zejména na zrušující rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 57 A 65/2010-38, když v souladu s tímto zrušujícím rozsudkem měl žalovaný ve věci postupovat tak, že měl zrušit rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc mu vrátit k dalšímu řízení, když především tento orgán měl doplnit dokazování a skutková zjištění a pak vydat ve věci nové rozhodnutí. Takto správní orgán II. stupně suploval činnost správního orgánu prvostupňového. Napadené rozhodnutí žalovaného se začíná zaobírat závazným právním názorem soudu až od posledního odstavce rozhodnutí na straně 12, rozvádí odůvodnění napadeného rozhodnutí stavebního úřadu a dochází k závěru, že žalobkyně vědomě užívá stavbu, která není zkolaudována a ohrožuje tím nejen bezpečnost a život svůj a svého manžela, ale i bezpečnost sousedů a sousedních nemovitostí. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný nemá pro uvedené závěry žádný podklad a nemůže k uvedeným závěrům dojít bez dalšího, míněno bez doplnění dokazování v tomto směru a bez znalostí místních poměrů, pouze na základě neexistence kolaudačního rozhodnutí. Uvedla, že kolaudační rozhodnutí umožňuje užívat stavbu k určenému účelu, kdy neexistence takového rozhodnutí nemůže bez dalšího znamenat, že by stavba (bez kolaudačního rozhodnutí) ohrožovala vlastníka, sousedy, majetek, takovýto závěr nelze z neexistence kolaudačního rozhodnutí vyvodit, naopak může nastat situace, kdy stavba bez kolaudačního rozhodnutí, ale

provedená v souladu s právními a technickými předpisy, může být bezpečnější než stavba, která sice kolaudační rozhodnutí má, ale nebyla provedena precizně a v souladu s právními a technickými předpisy.

Dále doplnila, že pokud jde o uloženou sankci, výše sankce nebyla žalovaným ani stavebním úřadem náležitě zdůvodněna, neboť nebylo zcela jasně vysvětleno, proč správní orgán sáhl zrovna k této výši sankce. Žalobkyně uvedla, že výše udělené pokuty se jí jeví jako neadekvátně vysoká.

Dále uvedla, že dle jejího přesvědčení, jde v případě zamítnutí návrhu na kolaudaci o nicotný právní úkon, který nemá žádné právní účinky. Žalobkyně se cítí být diskriminována šikanováním ze strany stavebního úřadu, jeho postupy a správními řízeními o pokutách.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že na uvedenou stavbu na pozemku p.č. st. ... k.ú. nebylo vydáno kolaudační rozhodnutí, neboť kolaudační řízení (vedené na základě žádosti manželů U. ze dne 17.5.2001) bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím stavebního úřadu č.j. ze dne 10.6.2005 – **zamítnutím návrhu stavebníků na kolaudaci, které nabylo právní moci dnem 26.9.2005 spolu s odvolacím rozhodnutím KrÚ č.j. ze dne 19.9.2005. Důvodem zamítnutí žádosti byla skutečnost, že stavebníci neumožnili provést stavebnímu úřadu v novém projednání místní šetření, které je v kolaudačním řízení povinným úkonem.**

Další návrh na kolaudaci uvedené stavby stavebníci, ač řádně a opakovaně správními orgány všech stupňů poučení, dosud nepodali.

Žalovaný uvedl, že z prvoinstančního spisu je naprosto prokazatelné, že se žalobkyně dopustila výše uvedeného protiprávního jednání, které má charakter přestupku proti stavebnímu řádu podle ust. § 178 odst. 1 písm. l) stavebního zákona, za časové období uvedené v rozhodnutí stavebního úřadu. Ze spisové dokumentace a z vyjádření žalobkyně je patrné, že toto jednání vědomě provádí již několik let, přestože je jí známo, jednak z poučení stavebního úřadu, žalovaného i Ministerstva pro místní rozvoj ČR a soudních orgánů (např. rozsudek NSS č.j. 5 Ans 6/2009-82 ze dne 26.2.2010), že za nezákonný stav užívání nezkolaudované stavby je odpovědný pouze stavebník nebo uživatel, a že dokončenou stavbu lze dle ust. § 76 odst. 1 zák. č. 50/1976 Sb., (protože vyžadovala stavební povolení), **užívat jen na základě kolaudačního rozhodnutí.** V ust. § 190 odst. 5 stavebního zákona je uvedeno, že u staveb pravomocně povolených přede dnem účinnosti tohoto zákona se provede kolaudační řízení podle dosavadních předpisů. Náprava je tedy možná pouze podáním návrhu na kolaudaci této stavby u příslušného správního orgánu.

Žalobkyně s manželem přes opakovaná sdělení a upozornění stavebního úřadu, žalovaného i ministerstva pro místní rozvoj znovu nepodali žádost o vydání kolaudačního rozhodnutí, nevynaložili žádné úsilí, aby protiprávnímu jednání předešli. Sama žalobkyně je si vědoma toho, že užívá stavbu bez kolaudačního rozhodnutí. Tím byla subjektivní stránka skutkové podstaty uvedeného přestupku jednoznačně naplněna.

K jednotlivým žalobním bodům žalovaný uvedl:

ad 1) Výrok žalovaného rozhodnutí je určitý a odpovídá správnímu řádu. Sama žalobkyně žádné konkrétní údaje, které by byly neurčité, neuvádí.

ad 2) Ve výrokové části rozhodnutí stavebního úřadu byl skutek přesně popsán, a to v souladu s ust. § 77 zákona o přestupcích, který stanoví obsah výroku rozhodnutí, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, a kdy výrok rozhodnutí musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání; vyslovením viny; druh a výměru sankce. Výrok rozhodnutí lze v podstatě rozdělit na větu skutkovou (čeho se pachatel dopustil) a větu právní (jak jeho jednání kvalifikuje zákon), následuje výrok o vině a výrok o sankci (jaký trest, resp. výše pokuty se mu ukládá) a výrok o nákladech řízení. Jedná se o povinné obsahové náležitosti výroku rozhodnutí. Žalovaný po přezkoumání formálních a obsahových náležitostí rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 2.4.2010 a z předloženého spisového materiálu zjistil, že rozhodnutí stavebního úřadu vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahuje zákonem stanovené náležitosti. Žalovaný se přitom plně shoduje s důvody, které vedly stavební úřad k rozhodnutí o přestupku žalobkyně. Individualizace skutku je naprosto jasná, neboť přestupku se dopustila žalobkyně. Žalobkyně přes opakovaná sdělení a upozornění stavebního úřadu, žalovaného i ministerstva pro místní rozvoj znovu nepodala žádost o vydání kolaudačního rozhodnutí. Sama žalobkyně si byla vědoma toho, že stavbu užívá bez kolaudačního rozhodnutí, tím byla naplněna subjektivní stránka skutkové podstaty uvedeného přestupku zcela jednoznačně.

Časové období je ve výrokové části rozhodnutí stavebního úřadu uvedeno naprosto konkrétně dle zjištění stavebního úřadu, tj. od 7.1.2010 do 25.3.2010, místem skutku byla část stavby „Novostavba obytného domu vč. přípojky na veřejný vodovod, nepropustné jímky na vyvážení a elektroinstalace“ na pozemku p.č. st. .. k.ú., včetně označení podlaží a místností dle zjištění a upřesnění stavebním úřadem při kontrolní prohlídce provedené dne 25.3.2010 a zároveň vyznačené ve výkresové dokumentaci stavby.

ad 3) Stavební úřad se dostatečně vypořádal s námitkami účastníka řízení. V odůvodnění rozhodnutí uvedl skutečnosti a své správní úvahy. Jednalo se jednak o námitku žalobkyně týkající se ukončení kolaudačního řízení. Kolaudační řízení bylo prokazatelně ukončeno pravomocným rozhodnutím o zamítnutí návrhu na kolaudaci. **U přestupku nemohlo dojít k prekluzi**, neboť od jeho spáchání (7.1.2010 – 25.3.2010) do vydání nového rozhodnutí o odvolání (včetně nabytí právní moci) **neuplynul rok** s ohledem na ust. § 41 zák. č. 150/2002 Sb. – viz odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Nemohlo jít ani o překážku řízení dle ust. § 48 správního řádu, neboť v případě přestupku spáchaného v roce 2005 se jednalo o jiné časové období trvajícího přestupku žalobkyně, než období uvedené v rozhodnutí stavebního úřadu o přestupku žalobce.

ad 4) Stavební úřad zjistil stav věci, kdo, kde, kdy a jak se dopustil protiprávního jednání, které má charakter přestupku podle ust. § 178 odst. 1 písm. l) stavebního zákona, viz výše ad) b). Ve výrokové části rozhodnutí stavební úřad přesně uvedl náležitosti uvedené v ust. § 77 přestupkového zákona a § 67 až § 69 správního řádu.

ad 5) Jedná se o námitku nedostatečných podkladů, které měl odvolací orgán k dispozici. Spisy týkající se stavebního řízení a kolaudačního řízení byly postoupeny Ministerstvu pro místní rozvoj ČR-viz výše. Žalobci tato skutečnost byla známa. Kolaudační

řízení však s rozhodnutím o přestupku žalovaného nesouvisí. Jak stavebnímu úřadu, tak i žalovanému a ministerstvu pro místní rozvoj je ze správní činnosti naprosto zřejmé, že kolaudační rozhodnutí na uvedenou stavbu, kterou žalobce zčásti užívá (viz výše), nebylo vydáno, a tudíž je naprosto prokazatelné, že takové zjištěné jednání žalobce je v rozporu se zákonem. Jakékoliv polemiky o průběhu kolaudačního řízení jsou bezpředmětné, neboť vydané rozhodnutí, kterým návrh na kolaudaci uvedené stavby stavební úřad zamítl, je pravomocné a nelze ho již napadnout žádným oprávněným prostředkem. Tato skutečnost je známa jak žalobci, tak správním orgánům všech stupňů.

ad 6) Dnem 1.1.2007 nabyt účinnosti zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (nový stavební zákon), který v ust. § 190 odst. 5 stanoví, že u staveb pravomocně povolených přede dnem nabytí tohoto zákona se provede kolaudační řízení podle dosavadních právních předpisů, tj. podle zák. č. 50/1976 Sb., ve znění platném do 31.12.2006 (dále jen „starý stavební zákon“) o územním plánování a stavebním řádu. Dále v ust. § 126 odst. 1 stavebního zákona je uvedeno: „*Stavbu lze užívat jen k účelu vymezenému zejména v kolaudačním rozhodnutí, v ohlášení stavby, ve veřejnoprávní smlouvě, v certifikátu autorizovaného inspektora, ve stavebním povolení, v oznámení o užívání stavby nebo v kolaudačním souhlasu*“.

Zák. č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů definuje přestupek jako zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštního právního předpisu nebo o trestný čin. Jiným zákonem je v tomto případě stavební zákon, který vymezuje skutkové podstaty přestupků v ust. § 178 nového stavebního zákona.

Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, dle v ust. § 178 odst. 1 písm. l) stavebního zákona, že užívá stavbu bez kolaudačního rozhodnutí. Takto je skutková podstata předmětného přestupku v novém stavebním zákoně definována.

Z výše uvedeného vyplývá, že užívání stavby bez kolaudačního rozhodnutí je jednoznačně přestupkem dle ust. § 178 odst. 1 písm. l) nového stavebního zákona, jehož zavinění v řízení stavební úřad žalobkyni prokázal (viz výše).

V přechodných ustanoveních není uvedeno, že by řízení o přestupku zahájené a vedené dle nového stavebního zákona mělo souvislost s kolaudačním řízením dle starého stavebního zákona. Jedinou souvislostí je to, že pokud neexistuje kolaudační rozhodnutí na předmětnou stavbu a stavebník tuto stavbu užívá, dopouští se dle ust. § 178 odst. 1 písm. l) nového stavebního zákona přestupku. Pokud nepožádá o kolaudaci (dle starého stavebního zákona) a neobdrží kolaudační rozhodnutí, vystavuje se možnosti být za tento přestupek opakovaně sankcionován, neboť se jednalo o trvalý přestupek.

ad 7) Dle výpisu z katastru nemovitostí je místo této konkrétní rozestavěné stavby ve vlastnictví stavebníků, určeno pozemkem p.č. st. ... k.ú., tak jak je uvedeno ve výpise z KN-LV 2123 a zároveň i pozemkem uvedeným ve stavebním povolení. Takové označení je pak naprosto dostatečné, neboť na uvedeném pozemku se jiná stavba nenachází. Číslo popisné původní stavby zaniklo s jejím odstraněním. Zápis trvalého pobytu s předmětem přestupkového řízení nesouvisí, byť jej žalobce do těchto souvislostí uvádí.

Novostavbě, kterou užívá žalobce bez kolaudačního rozhodnutí, bude pak po vydání kolaudačního rozhodnutí přiděleno nové číslo popisné. V současné době byl uvedený trvalý pobyt žalobkyně zrušen.

ad 8) Stavební úřad v předmětném řízení přestupek R. U. projednal a uznal ji vinnou z jeho spáchání dle ust. § 178 odst. 1 písm. l) stavebního zákona. O této skutečnosti vydal rozhodnutí č.j. S..... ze dne 2.4.2010. K prekluzi přestupku nedošlo. První správní řízení, zahájené v roce 2005 týkající se zjištění protiprávní činnosti v roce 2005, bylo rozhodnutím č.j. ze dne 4.1.2010 zastaveno, neboť odpovědnost za spáchaný přestupek žalobkyni v roce 2005 uplynula. Předmětné řízení bylo řízením o přestupku fyzické osoby – žalobce, nejde ale o překážku řízení podle ust. § 48 správního řádu, neboť se jedná o trvající přestupek spáchaný v jiném časovém období.

ad 9) a ad 10) Námitky se opět týkají ukončeného kolaudačního řízení, kdy sice nebylo vydáno stavebním úřadem kolaudační rozhodnutí, ale řízení bylo ukončeno rozhodnutím o zamítnutí návrhu na kolaudaci výše uvedené stavby. Krajský úřad k věci pro úplnost uvedl, že odvolatel obdržel ve věci kolaudace obytného domu na pozemku p.č. st. ...k.ú. již několik odpovědí jak správních, tak i soudních orgánů s jednoznačným závěrem, že ve věci kolaudace předmětné stavby neprobíhá žádné řízení, a tudíž se nemůže jednat o nečinnost správních orgánů; že kolaudační řízení lze vést výlučně na základě návrhu stavebníka či budoucího uživatele. Za nezákonný stav užívání nezkolaudované stavby je odpovědná pouze R. U. a JUDr. P. U. neboť dle ust. § 76 odst. 1 starého stavebního zákona lze dokončenou stavbu, pokud vyžadovala stavební povolení, užívat jen na základě kolaudačního rozhodnutí. Pokud dosud kolaudační rozhodnutí nebylo vydáno, od 1.1.2007 platí o jeho vydání ust. § 190 odst. 5 zák. č. 183/2006 Sb. Kolaudační řízení je samostatným řízením a se správním řízením ve věci přestupku nesouvisí. Náprava je tedy možná pouze podáním návrhu na kolaudaci této stavby u příslušného správního orgánu. Bude-li stavebník užívat předmětnou stavbu dále, do vydání kolaudačního rozhodnutí pak se vystavuje možnosti ukládání opakovaných pokut za trvající přestupek uvedený v ust. § 178 odst. 1 písm. l) stavebního zákona.

K žalobním bodům uvedeným v doplňku žaloby žalovaný uvedl, že žalobkyně v doplňku uvádí, že si je plně vědoma neexistence kolaudačního rozhodnutí, avšak nepovažuje to za svoji chybu, ale viní z toho správní orgány. Krajský úřad uvedl, že otázka, zda stavba je schopna užívání, je posuzováno stavebním úřadem až v kolaudačním řízení a s projednáváním přestupku nesouvisí. Pokuta je dána za přestupek spočívající v tom, že stavba je užívána bez kolaudačního rozhodnutí, což bylo naprosto jasně prokázáno. V rozsudku Krajského soudu v Brně č.j. 57 A 65/2012-3 ze dne 14.11.2011 bylo uvedeno, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné z nedostatku důvodů. Proto krajský úřad doplnil mimo jiné v novém rozhodnutí o odvolání správní uvážení, zda charakter a stupeň konkrétní nebezpečnosti daného jednání se nachází v hranicích typové nebezpečnosti dané ve znacích jeho skutkové podstaty, nebo zda z nich nevybočil. S ohledem na případnou hodnotu domu, typ řadové okolní zástavby a případných dalších možných následků činností žalobce v případě nezkolaudovaného domu, je výše pokuty stanovena při dolní hranici stanovené v ust. § 179 odst. 1 stavebního zákona, neboť horní hranice je v případě tohoto přestupku 1.000.000,- Kč. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o kolaudaci není v žádném případě

úkonem nicotným. Žalobkyně požádala o prošetření podnětu i ministerstvo pro místní rozvoj, které na postupu krajského úřadu neshledalo pochybení. V současné době **je kolaudační řízení na základě žádosti z roku 2001 ukončeno**. K odůvodnění rozhodnutí uvedl, že vyčerpávajícím způsobem obsahuje veškeré správní uvážení, hodnocení důkazů a posouzení skutečností, na jejichž základě krajský úřad předmětné rozhodnutí vydal. Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud v Brně zjistil ze spisu 57 A 65/2010, že Krajský soud v Brně již jednou přezkoumával rozhodnutí správních orgánů v uvedené přestupkové záležitosti, když MÚ dne 2.4.2010 vydal rozhodnutí pod č.j., jímž byla žalobkyně uznána vinnou přestupkem podle ust. § 178 odst. 1 písm. l) zák. č. 183/2006 Sb., o územním a stavebním řádu (dále jen stavební zákon), kterého se dopustila tím, že ode dne 7.1.2010 do 25.3.2010 užívala část stavby „novostavba obytného domu včetně přípojky na veřejný vodovod, nepropustné jímky na vyvážení a elektroinstalace na pozemku parc. č. st....., k.ú.“, k bydlení bez kolaudačního rozhodnutí. Podle § 179 zákona o přestupcích jí byla uložena pokuta ve výši,- Kč a byla zavázána k povinnosti nahradit náklady řízení ve výši,- Kč.

Na základě odvolání žalobkyně ve věci pak rozhodoval Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu dne 9.6.2010, když vydal rozhodnutí pod č.j., sp. zn., kdy rozhodnutí bylo změněno pouze na místo ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích bylo správně uvedeno ust. § 77 zákona o přestupcích s tím, že ve zbytku se napadené rozhodnutí z 2.4.2010 dle § 90 odst. 5 správního řádu zamítá.

Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalobu a Krajský soud v Brně rozsudkem č.j. 57 A 65/2010-38 ze dne 14.11.2011 uvedené rozhodnutí žalovaného ze dne 9.6.2010 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V odůvodnění uvedeného rozsudku pak bylo uvedeno, že v daném případě je zřejmé, že žalobkyně po formální stránce naplnila skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 178 odst. 1 písm. l) stavebního zákona. Při formálním náhledu na spáchání tohoto přestupku bylo dáno i zavinění žalobkyně ve vztahu ke skutkové podstatě § 178 odst. 1 písm. l) citovaného zákona. V přezkoumávaném rozhodnutí žalovaného, taktéž i správního orgánu I. stupně, však po stránce materiální zcela chybí zhodnocení, zda a jak žalobce tím, že užívá v rozhodnutí vymezené stavby bez kolaudačního rozhodnutí, porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. Oba správní orgány v odůvodnění vyvozují, že byl porušen nebo ohrožen zájem společnosti pouze z toho, že daný skutek je v § 178 odst. 1 písm. l) stavebního zákona jako přestupek výslovně uveden a uložená sankce je zákonem stanovená do výše 1.000.000,- Kč. Zabývá se tudíž jen typovou nebezpečností, která je vyjádřena v zákonem stanovené skutkové podstatě. V rozhodnutí obou správních orgánů je zcela opomíjena otázka, zda charakter a stupeň konkrétní nebezpečnosti daného jednání se vůbec nachází v hranicích typové nebezpečnosti dané ve znacích jeho skutkové podstaty. Z judikatury NSS vyplývá, že je třeba vždy zkoumat materiální stránku deliktu, a to ve všech řízeních, ve kterých je rozhodováno o odpovědnosti za veřejnoprávní delikt a o sankci za něj. Pokud dochází k překrývání formálních znaků, např. správních deliktů a trestných činů či přestupků a trestných činů, slouží společenská nebezpečnost k odlišení těchto druhů (rozsudek NSS č.j. 7 As 18/2004-47). V této souvislosti

Lze poukázat i na další rozsudek NSS ze dne 16.4.2008, č.j. 1 As 27/2008-67, v němž je uvedeno, že bez materiálního korektivu by mohlo docházet i k tomu, že by za správní delikty byly postihováni ti, kteří se jich dopustili i v případě, že by jejich jednání postrádalo znak společenské nebezpečnosti. I když tak není materiální korektiv pro správní delikty v zákoně výslovně stanoven, není v souladu s jednotlivými principy právního řádu, aby nebyl použit. Postavení pachatele správního deliktu by totiž v takovém případě bylo v mnoha ohledech, zejména z hlediska výše sankce, které mu za určitý typ deliktního jednání hrozí, bez věcných důvodů horší, než je tomu u přestupku, či dokonce v některých přestupcích u méně závažného trestného činu, třebaže jsou mnohdy postihována obdobná či společensky nebezpečnější jednání. Nemožnost posouzení materiální stránky správního deliktu by byla rovněž v rozporu s požadavkem spravedlivé rovnováhy mezi ochranou zájmů společnosti a imperativem ochrany základních práv a svobod jednotlivců. Vykazuje-li tedy jednání sice formální znaky správního deliktu, který ale nedosahuje určitý minimální stupeň nebezpečnosti, daný zejména povahou chráněného zájmu, nelze je označit jako správní delikt. Správním deliktem je tedy pouze jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti.

Je třeba uvést, že zpravidla nelze považovat jednání pachatele deliktu za nebezpečné již jen proto, že je protiprávní, neboť typová nebezpečnost vyjádřená v zákonem stanovené skutkové podstatě nepostačí a je třeba věc konkretizovat a zkoumat, zda charakter a stupeň konkrétní nebezpečnosti daného jednání se vůbec nachází v hranicích typové nebezpečnosti dané ve znacích jeho skutkové podstaty. Lze si totiž představit případy, kdy porušení veřejného zájmu je zcela minimální a jedná se o jednání, které vzhledem ke konkrétním okolnostem nevykazuje daný stupeň společenské nebezpečnosti (materiální stránky deliktu), stupeň nebezpečnosti činu pro společnost je přitom určován zejména závažností správního deliktu, kterou lze posoudit zejména s ohledem na způsob jeho spáchání a jeho následky, okolností, za nichž byl spáchán, na formu a míru zavinění za předpokladu, že zavinění je zákonným znakem deliktu a v neposlední řadě též s ohledem na osobu pachatele a případné pohnutky, které jej ke spáchání vedly.

Při přenesení výše uvedených úvah na posuzovanou věc musí krajský soud konstatovat, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně absentuje úvaha o prokázání a vyhodnocení míry společenské nebezpečnosti jednání žalobkyně a tedy míry její viny za protiprávní jednání, čili jakkoliv správní orgány hovoří o rozsahu zavinění žalobkyně – vyhodnocení materiální stránky přestupku je slabinou jejich rozhodnutí – nedostatečně rozlišuje mezi zaviněním a materiální stránkou přestupku. V tomto směru rozhodnutí žalovaného vykazuje vadu, taktéž rozhodnutí správního orgánu I. stupně je kusé, argumentující toliko v obecné rovině. Obě rozhodnutí tudíž nemají dostatečně přesvědčivou vypovídací hodnotu.

Jak již bylo uvedeno v obdobné věci, bylo Krajským soudem v Brně rozhodováno ve věci 57 A 64/2010. Ústavní soud setrvale judikuje, že účastník řízení má právo na předvídatelné rozhodnutí a jednotný náhled soudu na stejný právní problém. Předvídatelnost výsledku soudního rozhodnutí napomáhá právní jistotě a zajišťuje obecnou důvěru v právo. Pokud soud rozhodl ve více rozhodnutích téže nebo podobné věci na základě totožných nebo obdobných skutkových zjištění diametrálně odlišným způsobem a svůj názorový posun přezkoumatelně neodůvodnil, je jeho rozhodnutí v rozporu s ústavně chráněným principem právní jistoty a zasahuje do práva na spravedlivý proces garantovaného čl. 36

Listiny základních práv a svobod (nález Ústavního soudu ze dne 26.11.2002, sp. zn. II. ÚS 296/01).

Z výše uvedených důvodů soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, kdy nepřezkoumatelnost spočívala v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Soud proto přezkoumávané rozhodnutí žalovaného zrušil (ust. § 78 odst. 3 s.ř.s.) pro vady řízení s tím, že vyslovil současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Žalovaný se v dalším postupu bude zabývat především tím, zda byly spolehlivě dány předpoklady pro vyslovení viny žalobkyně a tedy i důvody pro uložení sankce, přičemž přihlédne i ke všem okolnostem, za kterých byl přestupek spáchán. Lze shrnout, že z pohledu viny musí správní orgán dojít k jednoznačnému závěru, zda se charakter a stupeň konkrétní nebezpečnosti daného jednání vůbec nachází v hranicích typové nebezpečnosti dané ve znacích jeho skutkové podstaty nebo zda z nich nevybočil, např. směrem, který nebezpečnost jednání pachatele bagatelizuje (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Shledá-li soud napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. (nedostatek důvodů rozhodnutí), nemohl se dále zabývat ostatními žalobními body přednesenými žalobkyní, tedy ani těmi, které směřovaly do samotného hmotněprávního posouzení věci.

V souladu s tímto zrušujícím rozsudkem NSS žalovaný vydal tedy rozhodnutí nové, a to 15.3.2012. Jde o rozhodnutí, jež je nyní předmětem soudního přezkumu, když výrok tohoto rozhodnutí již krajský soud v odůvodnění nynějšího rozsudku citoval.

V odůvodnění mimo jiné uvedl, že dne 3.2.2010 oznámil stavební úřad odvolatelce (nynější žalobkyni) zahájení řízení o přestupku a předvolal ji k ústnímu jednání nařízenému na den 25.2.2010. K tomuto jednání se žalobkyně dostavila spolu se svým právním zástupcem. Předmětem jednání bylo projednání přestupku, kterého se měla odvolatelka dopustit tím, že stavbu „novostavba obytného domu vč. přípojky na veřejný vodovod, nepropustné jímky na vyvážení a elektroinstalace“ na pozemku p.č. st.... k.ú. užívala k bydlení bez kolaudačního rozhodnutí, jak bylo zjištěno na základě provedené kontrolní prohlídky této stavby dne 7.1.2010 a dále uvedeno, že stavební úřad provedl další kontrolní prohlídku 25.3.2010 a to nemovitosti, popsané ve výroku prvostupňového rozhodnutí, když u ústního jednání 7.1. žalobkyně uvedla, že: *„uvedenou nemovitost užíváme od roku 2002 k bydlení, tak jak jsme písemně i ústně informovali stavební úřad, neboť jsme splnili veškeré zákonné podmínky dle zvláštního předpisu – stavebního zákona ... v souladu se stavebním zákonem a zvláštními právními předpisy nebylo toto návrhové kolaudační řízení ukončeno. Bylo porušeno ust. §§ 81 a 82 stavebního zákona. Tyto podmínky stavební úřad nesplnil a v rozporu s ust. § 140 SZ návrhové řízení zamítl Z uvedeného vyplývá, že za nečinnost a nezákonnost SÚ nenese stavebník žádnou zodpovědnost. Dále poukazují na § 48 s.ř. a dále na § 20 přestupkového zákona.*

Z odůvodnění pak vyplývá, že stavební úřad provedl další kontrolní prohlídku 25.3.2010 a z pořízeného zápisu vyplývá (podrobný popis stavby), jak je tato žalobkyní a jejím manželem užívána k bydlení a dále, že v objektu slouží ostatní místnosti pro podnikání JUDr. P. U., kdy předmětem podnikání je „hostinská činnost“ a „ubytovací služby“. Součástí protokolu z kontrolní prohlídky tohoto dne je fotodokumentace pořízená na místě stavby a výkresy 1. pp, 1. NP, 2. NP a 3. NP. Z odůvodnění dále vyplynulo, že ze zjištění žalovaného vyplývá, že rozhodnutí stavebního úřadu vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a

obsahuje zákonem stanovené náležitosti. Žalovaný se přitom plně shoduje s důvody, které ve svém rozhodnutí uvedl prvostupňový správní orgán.

Žalovaný ke společenské nebezpečnosti, tedy k materiální stránce přestupku, rozvádí odůvodnění napadeného rozhodnutí stavebního úřadu takto: Povinnost užívat stavbu až po její kolaudaci je jednoznačně dána v případě této stavby, a to ust. § 76 odst. 1 zák. č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů ve spojitosti s ust. § 190 odst. 5 stavebního zákona. Užíváním uvedené stavby bez kolaudačního rozhodnutí se obviněná dopustila jednání, které zakládá skutkovou podstatu přestupku proti stavebnímu řádu podle ust. § 178 odst. 1 písm. l) stavebního zákona. Společenská nebezpečnost v tomto konkrétním případě pak spočívá ve vytváření zcela nebezpečného precedentu: kdo má zájem na porušování stavebního zákona, který jasně stanoví povinnosti stavebníků, vlastníků staveb a dalších osob. Obviněná, jak sama přiznává, nemá ani zájem na nápravě svého protiprávního jednání. Netrestání takového jednání by nutně muselo vést k všeobecnému dojmu, že porušování zákona lze následně beztrestně legalizovat, což by v případě některých staveb mohlo znamenat způsobení škod již nenapravitelných. Bez ohledu na uvedené skutečnosti je navíc nutno každé porušování zákona, v tomto případě stavebního zákona, jednoznačně označit za společensky nebezpečné jednání porušující zájmy společnosti. V tomto případě obviněná může ohrožovat svoji bezpečnost a život, včetně svého manžela, ale protože se jedná zároveň o řadovou zástavbu, může dojít i o ohrožení sousedních nemovitostí, včetně jejich vlastníků i uživatelů. S ohledem na velikost nezkolaudované stavby, neboť zastavěná plocha stavby činí více jak 200m², se nejedná o stavbu se zanedbatelnými rozměry, jejíž užívání bez kolaudačního rozhodnutí by nemohlo případně ohrozit přilehlou zástavbu. V kolaudačním řízení pak nebylo stavebním úřadem prokázáno, zda stavba svým užíváním nebude ohrožovat veřejné zájmy, především z hlediska ochrany života a zdraví osob, životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení. Nezákonné jednání obviněné ale následně vyvolává i další problémy a nezákonná jednání, které bez provedení kolaudace nelze vyřešit či jím zamezit (neobdržení čísla popisného předmětné stavby, a tudíž nezapsání trvalého pobytu obviněné, manželem obviněné užívání další části stavby jako nezkolaudovaný penzion). Ani se nejedná o stavbu umístěnou na samotě, kdy by mohlo dojít pouze k ohrožení života obviněné. V hustě zastavěné části Ivančic a s ohledem na velikost stavby, dopadá její nezákonné užívání jako případně velmi nebezpečné, ohrožující nejen samotnou obviněnou, ale i obyvatele sousedních nemovitostí a návštěvníky taktéž nepovoleného penzionu. Za nezákonný stav užívání nezkolaudované stavby je odpovědný pouze stavebník nebo uživatel, neboť dle ust. § 76 odst. 1 zák. č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů lze dokončenou stavbu, pokud vyžadovala stavební povolení, užívat jen na základě kolaudačního rozhodnutí. Náprava je tedy možná pouze podáním návrhu na kolaudaci této stavby u příslušného správního orgánu. Případná náprava však posouzení viny odvolatelky prokázané v provedeném řízení a uvedené v napadeném rozhodnutí již neovlivní. Obviněná však o nápravu nezákonného stavu vůbec nejví zájem. V tomto případě obviněná ohrožuje zájem společnosti, porušuje vědomě stavební zákon (viz výše), čímž může způsobit v řadové zástavbě škodu nejen na sousedních nemovitostech či ohrozit bezpečnost nebo životy jejím vlastníkům nebo uživatelům. Konkrétní nebezpečnost jednání obviněné zároveň stoupá s délkou doby užívání nezkolaudované stavby. Obviněná původně při výstavbě předmětné stavby bydlela v jiném domě. Poté, co s manželem stavbu dokončili, avšak nezkolaudovali, se přestěhovali do předmětné stavby a začali ji užívat. Již od roku 2005 jim po zamítnutí žádosti o kolaudaci bylo stavebním úřadem a následně i žalovaným a ministerstvem pro místní rozvoj sděleno, že

pokud má být stavba zkolaudována, musí požádat o její kolaudaci, neboť kolaudační řízení je řízením návrhovým. Návrh na kolaudaci dle ust. § 79 zák. č. 50/1976 Sb. je oprávněn podat stavebník, tudíž stavební úřad nemůže vést kolaudační řízení z moci úřední, jak obviněná neustále požaduje. Obviněná na toto poučení správních orgánů nereflektovala a stále požadovala dokončení kolaudačního řízení (k žádosti podané dne 17.5.2001), byť uvedené řízení již bylo pravomocně ukončeno. Obviněná neměla žádnou pohnutku, která by nebezpečnost jejich jednání zásadně snižovala. Z pohledu současné doby, kdy obviněná využila všech opravných prostředků vůči rozhodnutí, jímž byla žádost o kolaudaci zamítnuta, ať řádných či mimořádných, i podaných žalob, které však rozhodnutí stavebního úřadu č.j. ze dne 10.6.2005, které nabylo právní moci dnem 26.9.2005 spolu s odvolacím rozhodnutím žalovaného č.j. ze dne 19.9.2005, nezrušily, je prokazatelné, že obviněná vědomě užívá stavbu bez kolaudačního rozhodnutí. Jak z výše uvedeného vyplývá, ve věci kolaudace stavby neprobíhá žádné řízení ani žádné nové skutečnosti nenastaly, neboť obviněná ani její manžel žádost o kolaudaci této stavby ke stavebnímu úřadu k dnešnímu dni nepodali, jak žalovaný zjistil u stavebního úřadu. Přestupek obviněná spáchala vědomě a její úmyslné zavinění je závažnější než nedbalostní. K uložené sankci pak uvedeno, že ukládáním sankcí jsou současně splněny úkoly obecné i individuální prevence, donucující trestaný subjekt budoucímu žádoucímu chování. Proto žalovaný nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se společenské nebezpečnosti jednání obviněné jako materiální stránky přestupku doplnil (viz výše).

Žalovaný s ohledem na výše uvedené a na závěry rozsudku Krajského soudu v Brně uvedl, že napadené rozhodnutí stavebního úřadu vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahuje zákonem stanovené náležitosti. Výše pokuty nebyla ve výše uvedeném smyslu v napadeném rozhodnutí řádně odůvodněna, kromě podrobného konkrétního posouzení společenské nebezpečnosti zaviněného jednání obviněné, jehož odůvodnění doplnil žalovaný, který vycházel z podkladů napadeného rozhodnutí. Správní orgán je povinen uvést v odůvodnění rozhodnutí všechny okolnosti, mající vliv na výši ukládané sankce, tedy okolnosti polehčující i přitěžující, a podrobně odůvodnit dopad každé jednotlivé okolnosti na konečnou výši stanovené sankce.

Z toho, co bylo uvedeno jak žalobkyní a jejím právním zástupcem, žalovaným, z toho co vyplynulo z předloženého správního spisu i z připojeného spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 57 A 65/2010 krajský soud uzavírá takto:

Skutkové a právní zhodnocení věci soudem

Podle § 76 odst. 1 zák. č. 50/1976 Sb. (tedy starého stavebního zákona) dokončenou stavbu, popř. její část schopnou samostatného užívání nebo tu část stavby, na které byla provedena změna nebo udržovací práce, pokud tyto stavby vyžadovaly stavební povolení, lze užívat jen na základě kolaudačního rozhodnutí.

Mezi účastníky je nesporné, že v době od 7.1.2010 do 25.3.2010 žalobkyně užívala část stavby, a to novostavbu obytného domu včetně přípojek k bydlení bez kolaudačního rozhodnutí, a to domu, jehož umístění je popsáno ve výrokové části prvostupňového správního rozhodnutí.

Toto mezi účastníky je nesporné, protože v uvedeném období na uvedenou stavbu nebylo vydáno kolaudační rozhodnutí a stavba, aby mohla být v souladu se zákonem užívána, muse být zkolaudována.

Žalobkyně však uvádí, že za to, že stavba nebyla zkolaudována, nemůže ona a její manžel, ale stavební úřad, neboť žádost o vydání kolaudačního rozhodnutí žalobkyně s manželem podali již dne 17.5.2001, následně byly stavebnímu úřadu dodány všechny potřebné podklady pro vydání kolaudačního rozhodnutí, které však stavební úřad MÚ Ivančice nevydal, ale naopak rozhodnutím z 10.6.2005 návrh stavebníků na kolaudaci zamítl. Žalobkyně uvedla, že pokud poté, kdy stavebníci dodali všechny potřebné podklady, měl stavební úřad za to, že ještě veškerá dokumentace nebyla předložena, měl postupovat podle § 81 starého stavebního zákona a vyzvat stavebníky k doložení dalších podkladů, jež byly potřeba a stanovit jim k tomu přiměřenou lhůtu. To se však v případě žalobkyně a jejího manžela nestalo. Žalobkyně tedy má zato, že stav, kdy stavba je užívána bez kolaudačního rozhodnutí, když již od roku 2002 se domáhá s manželem neustále toho, aby stavba byla zkolaudována, způsobil svou nečinností stavební úřad. Tedy žalobkyně nemůže zato, že stavba nebyla zkolaudována a ona ji užívá s manželem již od roku 2002 bez kolaudačního rozhodnutí a tedy i v době, která je uvedena v rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Mezi účastníky je také nesporné, že 10.6.2005 stavební úřad zamítl návrh stavebníků na kolaudaci, toto rozhodnutí nabylo právní moci 26.9.2005 (proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí bylo podáno odvolání ze strany stavebníků a tomuto nebylo vyhověno).

K otázce nečinnosti správního orgánu v tom směru, že stavební úřad a následně žalovaný byli od roku 2002 do současné doby nečinní a stavba proto nebyla z důvodu nečinnosti správních orgánů nezkolaudována, žalovaný uvedl, že tuto skutečnost popírá, neboť důvodem zamítnutí žádosti o kolaudaci z roku 2001 byla skutečnost, že stavebníci neumožnili provést stavebnímu úřadu v novém projednání místní šetření, které je v kolaudačním řízení povinným úkonem. Další návrh na kolaudaci (tedy poté, kdy návrh na kolaudaci byl v roce 2005 zamítnut) stavebníci nepodali, ač byli řádně a opakovaně správními orgány všech stupňů vícekrát poučováni. V tomto směru, tedy ohledně toho, že stavební úřad ani žalovaný nebyli nečinní, odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Ans 6/2009-82 týkající se kolaudace předmětné stavby, když žaloba směřovala proti Městskému úřadu Ivančice a jednalo se o žalobu na ochranu proti tvrzené nečinnosti správního orgánu ve věci návrhu žalobců na kolaudaci stavby. Z tohoto rozsudku vyplývá, „že žalovaný ve věci návrhu stěžovatelů na kolaudaci předmětné stavby vydal rozhodnutí dne 10.6.2005, č.j., jímž návrh na kolaudaci stavby zamítl. Jak plyne z obsahu správního spisu, nadřízený krajský úřad zamítl odvolání stěžovatelů proti tomuto rozhodnutí a výše uvedené rozhodnutí žalovaného tak nabylo právní moci dne 26.9.2005. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný již o návrhu stěžovatelů na kolaudaci stavby pravomocně rozhodl, byť se tak stalo až po uplynutí lhůty dle § 49 odst. 2 správního řádu. Kdyby tedy za této situace stěžovatelé podali žalobu na ochranu proti tvrzené nečinnosti žalovaného včas a byli ve věci splněny i ostatní podmínky řízení, musela by být jejich žaloba krajským soudem zamítnuta jako nedůvodná. Žalovaný již totiž nemůže být poté, co ve věci pravomocně rozhodl, v řízení o návrhu stěžovatelů na kolaudaci stavby nečinný a zároveň krajský soud vždy rozhoduje o

žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s.ř.s.). Pokud jde o tvrzení stěžovatelů, že žalovaný je povinen vydat z úřední povinnosti kladné kolaudační rozhodnutí, neshledá-li žádné nedostatky stavby, případně vyzvat stěžovatele k odstranění závad či nedostatků stavby, konstatuje NSS, že jednak toto tvrzení nesměřuje proti závěrům krajského soudu o opožděnosti předmětné žaloby a jednak mu ani nelze přisvědčit, neboť v souladu s § 79 odst. 1 stavebního zákona bylo řízení o kolaudaci stavby výlučně řízením návrhovým, zahajovaným vždy na návrh stavebníka, případně budoucího uživatele (provozovatele stavby). Jak již bylo řečeno, o takovém návrhu již žalovaný pravomocně rozhodl, žádné jiné řízení ve věci kolaudace stavby z úřední povinnosti zahájit nemohl a nemůže tak učinit ani podle současné právní úpravy /viz § 190 odst. 5 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)/.

Pokud pak jde „o nečinnost stavebního úřadu a žalovaného“ ve věci kolaudace stavby, z toho, co bylo uvedeno z rozsudku NSS zcela jednoznačně vyplývá, že kolaudační řízení je řízením zahajovaným pouze na návrh stavebníků, v tomto případě na návrh žalobkyně a jejího manžela, bylo prokázáno, že poté, kdy bylo řízení o kolaudaci stavby zamítnuto (právní moc 26.9.2005) žádný návrh na kolaudaci stavby ze strany stavebníků podán nebyl a kolaudace nemůže být zahájena z moci úřední stavebním úřadem, tedy bez návrhu stavebníků.

Krajský soud v Brně v tomto směru tedy uzavírá, že je jednoznačně prokázáno, že stavební úřad nečinný nebyl, že žalobkyně užívá stavbu v období uvedeném ve výroku prvostupňového rozhodnutí bez kolaudace a žádný návrh poté, kdy kolaudační řízení bylo zamítnuto, ze strany žalobkyně a jejího manžela podán nebyl.

Pokud pak žalobkyně poukazuje nato, že žalovaný nerespektoval rozhodnutí Krajského soudu v Brně, kdy věc byla vedena pod sp. zn. 57 A 65/2010, a kdy rozsudkem Krajského soudu v Brně bylo rozhodnutí žalovaného vydané 9.6.2010 zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení (věc týkající se stejného přestupkového jednání), žalobkyně poukazovala na to, že žalovaný se neřídil závazným právním názorem Krajského soudu v Brně ve věci prokázání a vyhodnocení míry společenské nebezpečnosti jednání žalobkyně a tedy míry jejího zavinění za protiprávní jednání, čili jakkoliv správní orgány hovoří o rozsahu zavinění žalobkyně – vyhodnocení materiální stránky přestupku je slabinou jejich rozhodnutí.

Dle názoru žalobkyně měl žalovaný prvostupňové rozhodnutí vydané Stavebním úřadem zrušit, věc vrátit tomuto orgánu k doplnění dokazování a teprve poté mělo být správním orgánem I. stupně znovu rozhodnuto, tedy po vyhodnocení míry společenské nebezpečnosti jednání žalobkyně, což se však nestalo.

Podle § 2 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů a nebo o trestný čin. Podle § 3 přestupkového zákona v odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.

Přestupek je spáchán úmyslně, jestliže pachatel

- a) chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem nebo
- b) **věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn.**

Podle § 4 odst. 3 přestupkového zákona jednáním se rozumí i opomenutí takového chování, k němuž byl pachatel podle okolností a svých osobních poměrů povinen.

Soud cituje v otázce odpovědnosti za přestupek z judikatury NSS:

Při zkoumání odpovědnosti za přestupek /přestupek podle § 105 odst. 2 písm. c) zák. č. 50/1976 Sb., stavebního zákona, ve znění zák. č. 83/1998 Sb./ je správní orgán povinen zjišťovat nejen naplnění formální stránky přestupku, ale i naplnění jeho materiální stránky, vyjádřené v § 2 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, „jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.2.2005, č.j. 7 As 18/2004-48.

Krajský soud v Brně v tomto směru zaujímá stanovisko, že žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 15.3.2012, které je předmětem soudního přezkumu, se řádně vypořádává s provedenými důkazy a řádně zdůvodňuje, proč dospěl k závěru, že užívání stavby žalobkyní bez kolaudačního rozhodnutí je jednáním, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti, když uvedl, že společenská nebezpečnost v tomto konkrétním případě spočívá ve vytváření zcela nebezpečného precedentu: kdo má zájem na porušování stavebního zákona, který jasně stanoví povinnosti stavebníků, vlastníků staveb a dalších osob. Obviněná, jak v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, sama přiznala, že nemá ani zájem na nápravě svého protiprávního jednání. Netrestání takového jednání by nutně muselo vést k všeobecnému dojmu, že porušování zákona lze následně beztrestně legalizovat, což v případě některých staveb mohlo znamenat způsobení škod již nenapravitelných. V tomto konkrétním případě obviněná může ohrožovat užíváním nezkolaudované stavby svoji bezpečnost a život včetně svého manžela, ale protože se jedná zároveň o řadovou zástavbu, může dojít i k ohrožení sousedních nemovitostí včetně jejich vlastníků i uživatelů, když s ohledem na velikost nezkolaudované stavby, neboť zastavěná plocha stavby činí více jak 200m², se nejedná o stavbu se zanedbatelnými rozměry, jejíž užívání bez kolaudačního rozhodnutí by nemohlo případně ohrozit přilehlou zástavbu. Dále uvedeno, že v kolaudačním řízení nebylo stavebním úřadem prokázáno, zda stavba svým užíváním nebude ohrožovat veřejné zájmy, především z hlediska ochrany života a zdraví osob, životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení. Nezákonné jednání obviněné ale následně vyvolává i další problémy a nezákonná jednání, které bez provedení kolaudace nelze vyřešit či zamezit (neobdržení čísla popisného předmětné stavby, a tudíž nezapsání trvalého pobytu obviněné, manželem obviněné užívání další části stavby jako nezkolaudovaný penzion). Nejedná se o stavbu umístěnou na samotě, kde by mohlo dojít pouze k ohrožení života obviněné a jejího manžela. V hustě zastavěné částia s ohledem na velikost stavby dopadá její nezákonné užívání jako případně velmi nebezpečné, ohrožující nejen samotnou obviněnou, ale i obyvatele sousedních nemovitostí a návštěvníky taktéž nepovoleného penzionu. Za nezákonný stav užívání nezkolaudované stavby je odpovědný pouze stavebník nebo uživatel. Žalovaný dospěl k závěru, že je prokazatelné, že obviněná užívá **vědomě stavbu bez kolaudačního**

rozhodnutí. Jak ze shora uvedeného vyplývá, ve věci kolaudace uvedené stavby neprobíhá žádné řízení a žádné nové skutečnosti nenastaly.

Krajský soud se ztotožňuje s odůvodněním rozhodnutí žalovaného ze dne 15.3.2012. Žalovaný řádným a srozumitelným způsobem zdůvodnil, v čem spočívá v tomto konkrétním případě společenská nebezpečnost jednání žalobkyně, tedy jednání, že užívá nezkolaudovanou stavbu. Zcela evidentně se jedná o jednání zaviněné, které porušuje a ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno ve stavebním zákoně, a to v § 178 odst. 1 písm. l) nového stavebního zák. č. 183/2006 Sb., když v tomto případě bylo nutno přestupkové jednání posuzovat podle nového stavebního zákona, neboť trvalo v rozmezí období leden až březen 2010, tedy za účinnosti nového stavebního zákona. (Za toto období je žalobkyně postihována).

Soud v tomto směru uzavírá, že žalobkyně věděla, že svým jednáním spočívajícím v tom, že užívá nezkolaudovanou stavbu, může ohrozit zájem chráněný zákonem, a že toto jednání, tedy užívání nezkolaudované stavby, je jednáním, které stavební zákon označuje za jednání přestupkové, tedy jednání nebezpečné pro společnost.

Pokud pak jde o další námitky žalobkyně uvedené v žalobě, ani tyto soud neshledává námitkami důvodnými.

Žalobkyně poukazuje v žalobě nato, že výrok rozhodnutí, která je jeho nejdůležitější částí, je výrok neurčitý a neodpovídá požadavkům na preciznost této části správního rozhodnutí.

S tímto stanoviskem Krajský soud v Brně nesouhlasí, neboť pokud jde o výrok rozhodnutí žalovaného z 15.3.2012, bylo rozhodnuto, tak, že byl v části změněn původní text rozhodnutí MÚ v, týkající se nesprávně užitého ust. § 74 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb. o přestupcích a nahrazen správně uvedeným ust. § 77 téhož zákona, s tím, že ve zbytku bylo napadené rozhodnutí stavebního úřadu č.j. ze dne 2.4.2010 dle § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno a odvolání Radomily Urbanové bylo zamítnuto.

Podle § 68 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb. (správní řád), ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popř. též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.

Pokud se nahlédne do rozhodnutí žalovaného z 15.3.2012, je zcela evidentní, že všechny náležitosti stanovené v § 68 odst. 2 správního řádu toto rozhodnutí obsahuje.

Soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobkyně, že ve výrokové části není popsán skutek, jehož se měla žalobkyně dopustit a v němž lze spatřovat její přestupkové jednání tak, aby nebylo možno ho zaměnit s jiným skutkem, tedy že měl být popsán jasně a úplně.

V tomto směru soud uvádí, že z rozhodnutí žalovaného z 15.3.2012 zcela jednoznačně vyplývá, když je odkazováno, „že se ve zbytku potvrzuje rozhodnutí stavebního úřadu z 2.4.2010, č.j....“, jakého přestupkového jednání, kde a v jaké době se žalobkyně dopustila (tedy vyplývá to z rozhodnutí prvostupňového).

Z rozhodnutí prvostupňového správního orgánu toto přesně vyplývá, neboť je v něm uvedeno, že žalobkyně byla uznána vinnou přestupkem podle ust. § 178 odst. 1 písm. l) zák. č. 183/2006 Sb., o územním a stavební řádu (dále jen stavební zákon), kterého se dopustila tím, že ode dne 7.1.2010 do 25.3.2010 užívala část stavby „novostavba obytného domu včetně přípojky na veřejný vodovod, nepropustné jímky na vyvážení a elektroinstalace na pozemku parc. č. st. ... k.ú.“, k bydlení bez kolaudačního rozhodnutí.

Tím, že žalovaný ve svém rozhodnutí odkazuje právě na rozhodnutí stavebního úřadu z 2.4.2010, je tedy zcela evidentní jakého přestupkového jednání kdy a kde se měla žalobkyně dopustit, a ani místo, kde se přestupkového jednání dopustila, není zaměnitelné s jiným místem. Toto je přesně popsáno v výpisem z katastru nemovitostí a v rozhodnutí MÚ Ivančice z 2.4.2010 je také přesně ve výrokové části uvedeno, že popsanou novostavbu obytného domu žalobkyně užívala bez kolaudačního rozhodnutí od 7.1.2010 do 25.3.2010. (Tedy doba přestupkového jednání).

Žalobkyně uvedla, že ona sama nemovitost s manželem užívají od roku 2002 bez kolaudačního rozhodnutí, takže přestupek spočívající v tom, že stavbu užívala od 7.1.2010 do 25.3.2010 není pravdivý, stavbu bez kolaudačního rozhodnutí užívala mnohem dříve, což stavební úřad i žalovaný dobře ví.

V tomto směru soud cituje z judikatury Nejvyššího správního soudu:

„Jde-li o tzv. trvajících přestupek projednáváný z úřední povinnosti, přičemž protiprávní stav nebyl dosud ukončen, běží jednorozhodnutí lhůta pro projednání takového přestupku (§ 20 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb. o přestupcích) od okamžiku, kdy bylo osobě podezřelý z jeho spáchání doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení.

Vzhledem k tomu, že se jedná o přestupek trvajících, stavební úřad označil ve výroku rozhodnutí dobu, kdy stavba byla užívána bez kolaudačního rozhodnutí, kdy uvedena je doba 7.1.2010, kdy kontrolní prohlídkou bylo zjištěno, že v této době stavba byla užívána bez kolaudačního rozhodnutí a následnou kontrolní prohlídkou 25.3.2010 byla zjištěna stejná skutečnost.

4.2.2010 obdržela prostřednictvím České pošty R. U. oznámení o zahájení přestupkového řízení a předvolání k ústnímu jednání a tímto dnem tedy počala běžet jednorozhodnutí lhůta pro projednání přestupku stanovená v § 20 odst. 1 zákona o přestupcích.

13.8.2010 podala k poštovní přepravě proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně první žalobu, Krajský soud v Brně ve věci rozhodl tak, že zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 9.6.2010 a rozhodnutí nabylo právní moci 12.12.2011.

Po dobu od 13.8.2010 do 12.12.2011 se tedy stavěla lhůta ve smyslu § 41 s.ř.s.

Poté bylo pokračováno ve správním řízení a nové rozhodnutí bylo vydáno 15.3.2012, právní moci nabylo 21.3.2012.

Soud cituje z judikatury NSS:

„Ke stavění běhu lhůty ve smyslu § 41 s.ř.s. dochází až okamžikem, kdy je zahájeno řízení u soudu, nikoliv okamžikem, kdy je žalobci doručeno následně napadené správní rozhodnutí“ (podle rozsudku NSS ze dne 10.8.2011, č.j. 8 As 44/2011).

Doposud tedy neuplynula prekluzivní lhůta stanovená v § 20 odst. 1 před středníkem (přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok).

Soud tak nesouhlasí s ohledem nato, co shora v rozsudku uvedeno, že by nebyl náležitě zjištěn skutkový stav. Má zato, že stavební úřad i žalovaný postupovali v souladu s ust. § 3 správního řádu, dle něhož, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, v němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2.

Soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami a dospěl k závěru, že skutkový stav byl náležitě zjištěn a věc byla správně právně posouzena.

Žalovaný se správně, v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními vypořádal a řádně zdůvodnil i uloženou sankci, pokutu ve výši 50.000,- Kč, která se nachází ve spodní hranici možného rozpětí, kdy dle § 179 písm. c) nového stavebního zákona, lze za daný přestupek uložit sankci až do 1.000.000,- Kč.

S výší uložené sankce soud souhlasí a také s jejím zdůvodněním, jak byla provedena v rozhodnutí stavebního úřadu.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud jde o žalovaného, ten ve věci byl úspěšný, náklady řízení kromě běžné úřednické činnosti mu však nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel

zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. ledna 2013

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová